

Шестонедељно ходочашће са моштима Св. Димитрија Новог, покровитеља Букурешта

Румунска православна црква ове године празнично прославља 250 година од проналаска моштију Светог Димитрија Новог у Румунији.

Његове мошти чувају се у Букурешту од 13. јула 1774. године, када су изнете из села Басарабов ради заштите од руско-турског рата 1768-1774. Данас се слави као светац заштитник румунске престонице, а сваке године се одржава једнонедељно ходочашће око његовог празника 27. октобра. Пренос његових моштију у Букурешт празнује се и 13. јула.

У част 250. годишњице, 4. марта, почело је ходочашће са његовим моштима и трајаће до 16. априла. Ово ће бити највеће такво ходочашће са његовим моштима од 50-их година прошлог века, када је Румунија пролазила кроз тешку сушу, преноси Ројтерс и новинска агенција Василика.

Шестонедељно путовање почело је богослужењем које је у Патријаршијском храму служио Његово преосвештенство Епископ Синајаске области, Пајсије, који је приметио да је Свети Димитрије током година чинио безбројна чуда исцељења, помоћи и избављења.

Мошти су прво однете у Кампину, око сат и по северно од Букурешта, где су благословиле вернике неколико различитих парохија.

Епископ Пајсије је у проповеди рекао: Додиривање његових светих моштију чини да се осећамо дирнутим Божијом благодаћу, да се сетимо да је наш коначни циљ Царство небеско. У његовом присуству, као и код других светитеља, осећамо потребу да очистимо своју душу, да осветимо свој живот, да поново постанемо богоугодни, измирени са ближњима, помирили са собом. Светог Димитрија осећамо као доброг и заштитничког пријатеља са којим се не можемо растати.

Први дан поклоничког путовања завршен је у манастиру Караиману, где је Епископ одслужио службу Јелеосвећења и свеноћно бдење.

Свети Димитрије је рођен почетком 13. века у сељачкој породици у селу Басарабов, тадашњем делу Бугарске. Још у детињству се предавао посту и молитви.

Једном је, ходајући кроз поље, случајно нагазио на птичје гнездо у трави, убивши младе птице. Био је толико испуњен кајањем да је три године, зиму и лето, ишао бос у покајању. Када је одрастао ступио је у манастир и после неколико година искушеничког живота добио благослов да обитава у пећини близу реке Лом.

После много година усамљеничке борбе, упокојио се у својој пећини. Прошло је 300 година, током којих је изгубљено свако сећање на простог подвижника. Затим је једног пролећа река поплавила пећину и донела тело Светог Димитрија, које је вековима лежало нетрулежно у пећини. Тело је ношено низводно и закопано у шљунак. Прошло је још 100 година, а светитељ се у сну јавио једној парализованој девојци, говорећи јој да замоли родитеље да је одведу на обалу реке, где ће бити исцељена.

Породица је, заједно са многим свештенством и сељанима, отишла на место где су неки локални људи раније видели необјашњиво светло. Ископали су и убрзо откопали још нетрулежно и блиставо тело Светог Димитрија, а девојчица је одмах оздравила. У селу Басарабов подигнута је црква у част драгоцених моштију, и током година светитељ је ту учинио многа чуда.

Године 1774, током руско-турског рата, генерал Петар Салтиков је наредио да се свете мошти однесу у Русију како их Турци не би оскрнавили. Када су мошти стигле у Букурешт, један побожни генералов пријатељ га је молио да

не лиши земљу једног од њених најдрагоценијих светитеља; па је генерал узео само једну светитељеву руку и послао је у Кијево-печерску лавру. Тело Светог Димитрија постављено је у храм у Букурешту, где се од тада налази и поштује.

mitropolija.com